

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma: Gfv.III.30.245/2024/4.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Bajnok István előadó bíró

Dr. Gáspár Mónika bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

Dr. Zumbók Péter bíró

A hitelezők: hitelező1

hitelező2

A hitelezők képviselője Dr. Sárdy Péter ügyvéd cím1

Az adós: adós1

Az adós képviselője: Dr. Oláh Csaba Péter Ügyvédi Iroda cím2

Az eljárás tárgya: felszámolás

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: hitelezők

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Győri Ítélőtábla Fpkf.II.25.178/2024/2.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozatának száma:

Székesfehérvári Törvényszék 7.Fpk.332/2023/17.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős végzést hatályában fenntartja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A hitelezők és az adós között családi ház építésére létrejött szerződés alapján a hitelezők megrendelőként 2019. év végéig összesen 54.075.000 forintot fizettek meg az adós részére. Az utóbbi 2020. november 30-ig lett volna köteles a kivitelezést teljesíteni, de már a munka megkezdésével jelentős késedelembe esett. A hitelezők a vállalkozási szerződést 2020. június 12. napján felmondták és 50.000.000 forint átvett előleg visszafizetésére hívták fel az adóst.

[2] Az adós a 2020. június 23-án kelt válaszlevelében a felmondást és a vállalkozói díj visszafizetésére vonatkozó követelés jogalapját és összegét is vitatta.

[3] A hitelezők 2020. július 1-jén feljelentést tettek B. P., az adós tulajdonosa és törvényes képviselője ellen, aki a Sz. Rendőrkapitányság előtt indult büntetőeljárásban kijelentette: „A megrendelőktől átvett összeg a B. G. Kft. által felhasználásra került más célra. (...) A károkozást elismerem, illetve a kár megtérítését vállalom. A felek között a teljesített munkarészek elszámolása a mai napig nem valósult meg, az összeg visszafizetése ezért nem történt meg eddig teljes mértékben. (...) A kár megtérítésére a társaság rendelkezik elegendő anyagi forrással, így annak képes eleget tenni.” A Sz. Járási Ügyészség jelentős értékre elkövetett sikkasztás bűntette miatt nyújtotta be ellene 2022. szeptember 27-én vádiratot, arra alapítottnak, hogy a vádlott a hitelezőktől átvett előleggel a szerződés

felmondása után sem számolt el, 40.813.541 forintot nem anyagvásárlásra, hanem a szerződéstől eltérő célra fordította, azt jogtalanul eltulajdonította.

[4] A büntetőeljárás során B. P. a vádirat szerinti elkövetési érték összegét teljes egészében visszafizette a hitelezőknek, bűnösségét pedig a Sz. Járásbíróság 2023. március 23-i előkészítő ülésén a vádirattal egyezően beismerte. Ezt követően őt a járásbíróság sikkasztás büntette miatt végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetésre ítélte, a hitelezők 13.261.459 forintra módosított polgári jogi igényének érvényesítését pedig egyéb törvényes útra utasította.

[5] A hitelezők a 2023. április 28-án kelt, az adós által 2023. május 5-én átvett, majd a 2023. június 8-án kelt, az adós által 2023. június 13-án átvett fizetési felszólításban felhívták az adóst, hogy a büntetőeljárásban egyéb törvényes útra utasított polgári jogi igényüket (meghiúsulási kötbér, előleg vissza nem térített összege, pénz használata utáni ún. egyenértéki kamat) 5 munkanapon belül fizesse meg. Az adós ennek nem tett eleget.

A hitelezők kérelme, az adós ellenkérelme

[6] A hitelezők az elsőfokú bírósághoz 2025. július 25-én benyújtott kérelmükben az adós fizetéseképtelenségének megállapítását és felszámolásának elrendelését kérték a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 27. § (2) bekezdés a) pontja alapján. Arra hivatkoztak, hogy az adóssal szemben szerződés megszüntetése utáni elszámolás, túlfizetés visszakövetelése jogcímén 15.844.960 forint összegű lejárt tőkekövetelésük és a tőkeösszeg után a kifizetés napjáig a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. §-a alapján kamatkövetelésük áll fenn. Ezt az összeget az adós a teljesítési határidő lejártát követő 20 napon belül nem egyenlítette ki, és az ezt követő írásbeli fizetési felszólításra sem teljesítette.

[7] Az adós az eljárás során kívüli megszüntetését kérte. Egyebek mellett azt állította, hogy a követelést a Cstv.-ben előírt határidőben, a 2020. június 23-án kelt levelében érdemben vitatta.

Az első- és a másodfokú bíróság határozata

[8] Az elsőfokú bíróság a Cstv. 27. § (2) bekezdés a) pontja alapján megállapította az adós fizetéseképtelenségét és elrendelte felszámolását.

[9] Határozatának indokolásában kifejtette, hogy az adós a 2020. június 23-án kelt levelével a tartozását, a felmondás jogalapját, továbbá a vállalkozói díj visszafizetésére vonatkozó követelés jogalapját és összecszerűségét vitássá tette. Ezt követően azonban az adós ügyvezetője a büntetőeljárás során, 2021. március 9-én elismerte, hogy az adósnak a hitelezőkkel szemben tartozása áll fenn a vállalkozási szerződésre tekintettel, majd 40.813.541 forintot meg is fizetett nekik.

[10] A hitelezők által a büntetőeljárásban el nem bírált polgári jogi igényük megfizetése miatt megküldött fizetési felszólításokat az adós átvette, a fennmaradt követelés kapcsán vitató nyilatkozatot nem tett. A fizetési felszólítások megfeleltek a Cstv. 27. § (3) bekezdésében foglaltaknak, tartalmazták a tartozás jogcímét (kötbér, előleg, kamat) és összegét is.

[11] Az elsőfokú bíróság a tartozás vitatott vagy nem vitatott voltának megítélése tekintetében az „adós utolsó nyilatkozatát vette figyelembe”, ami az adós tartozást elismerő nyilatkozata volt, azt pedig nem vizsgálta, hogy a tartozás elismerésére milyen okból került sor. Kifejtette, hogy a tartozás elismerését követően a bizonyítási teher megfordult, és az adóst terhelte annak bizonyítása, hogy tartozása az elismerő jognyilatkozat megtételének időpontjában nem vagy alacsonyabb összegben állt fenn, de ilyen bizonyítást nem ajánlott fel.

[12] Az adós tartozáselismerése ugyanakkor az elsőfokú bíróság álláspontja szerint kizárólag a hitelezőktől átvett 54.075.000 forint összegre vonatkozott. Az adós a 2020. június 23-i nyilatkozatában a felmondás jogalapját vitatta, a felmondás jogszerűségét, a kötbértartozást elismerő nyilatkozatot utóbb sem tett, ezért a hitelezők által kötbér jogcímen megjelölt követelés is vitatottnak minősült. Az elsőfokú bíróság erre figyelemmel az adós fizetéseképtelenségét a meg nem fizetett 7.208.310 forint előleg, továbbá 1.128.886 forint egyenértéki kamat és az ezeket terhelő késedelmi kamat miatt találta megállapíthatónak.

[13] A hitelezők és az adós fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését a Cstv. 6. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 389. §-a értelmében alkalmazandó Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és az eljárást a Cstv. 27. § (6) bekezdése alapján soron kívül megszüntette.

[14] Határozatának indokolásában hangsúlyozta, hogy a hitelezők az adóssal kötött, majd általuk felmondott építési szerződésre alapítva követelték vissza 2020. június 12-én a Ptk. 6:212. § (2) bekezdésére hivatkozva az általuk átadott és az adós által fel nem használt előleget.

[15] Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az adós a 2020. június 23-i válaszlevelében a hitelezők követelését érdemben vitatta, mert a felmondás jogalapján túl kifejezetten vitatta a vállalkozói díj visszafizetésére vonatkozó követelés jogalapját és összegét is. Tételesen kitért ugyanis arra, hogy a kivitelezéssel érintett telekingatlan határának, kerítésének és jogi határvonalának rendezetlensége a kivitelezést akadályozta, továbbá a kihirdetett veszélyhelyzet is a kivitelezés elhúzódását okozta. Közölte a jogviszony helyreállítására vonatkozó szándékát, valamint ennek elmaradása esetére kilátásba helyezte, hogy a Teljesítésigazolási Szakértői Szervhez fordul annak igazolása érdekében, hogy a teljesítésének akadálya a megrendelők oldalán felmerült okokra vezethető vissza. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az adós ilyen tartalmú, a Cstv. 27. § (2c) bekezdésben írtaknak megfelelő vitatása a visszafizetni kért előlegen túl kiterjedt a felmondással megszüntetett szerződés rendelkezésein alapuló további követelésrészekre is, így a felszámolási kérelemben megjelölt kötbérre és késedelmi kamatra is.

[16] A másodfokú bíróság szerint az adós helyesen hivatkozott arra, hogy a fenti vitatásához képest B. P.-nek a büntetőeljárásban tett nyilatkozata nem minősült az adós tartozáselismerésének. A büntetőeljárásnak ugyanis nem az adós volt az alanya, hanem B. P., aki magánszemélyként, vádlottként ismerte el a büntetőjogi felelősségét, ezt a nyilatkozatát nem az adós képviselőjeként tette meg. A beismerése – amelynek motivációja a jelen eljárás szempontjából közömbös – nem értelmezhető kiterjesztően, nem lehet olyan tartalmat tulajdonítani neki, hogy azzal az adós a hitelezői felmondás jogszerűtlenségét állító és az arra alapított pénzkövetelés teljesítését visszautasító nyilatkozatát megváltoztatta. Emellett a büntetőeljárás tárgyává tett elkövetési értéknek nem is volt része sem a hitelezők kötbér-, sem egyenértéki kamat követelése.

[17] Tekintettel arra, hogy az adós a hitelezők követelését már 2020-ban vitatta és e nyilatkozatát a későbbiekben sem módosította, nem volt jelentősége annak, hogy a hitelezők 2023 áprilisi, majd júniusi fizetési felhívására nem nyilatkozott, illetve hogy a követelést nem teljesítette, mert az adós fizetéseképtelenségének megállapításához szükséges, a Cstv. 27. § (2) bekezdés a) pontjában írt konjunktív feltételek nem álltak fenn.

A hitelezők felülvizsgálati kérelme, az adós ellenkérelme

[18] A hitelezők felülvizsgálati kérelmükben a jogerős végzés hatályon kívül helyezését és – tartalma szerint – az elsőfokú végzés helybenhagyását kérték. Állították, a jogerős végzés sérti a Cstv. 27. § (2) bekezdés a) pontját, 27. § (2c) bekezdését, a Pp. 264. § (1) bekezdését, 279. § (1) bekezdését, és 346. § (5) bekezdését, továbbá a bíróságok szervezetéséről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 6. §-át.

[19] Érvelésük szerint a jogerős végzés a tényállás lényegét helyesen foglalja össze, de két lényeges kérdésben korrekcióra szorul. Egyrészt „valótlannak tartották” a jogerős végzés azon megállapítását, mely szerint az adós által 2023. május 5-én, majd 2023. június 13-án átvett fizetési felszólításban pusztán a büntetőeljárásban egyéb törvényes útra utasított polgári jogi igényük megfizetésére hívták volna fel az adóst. A felszólításukban ugyanis egyértelművé tették, hogy a követelésük nem azonosítható teljes egészében a büntetőeljárásban bejelentett polgári jogi igénnyel. Már ekkor az volt ugyanis az álláspontjuk, hogy „az adós 2020. június 23-i levele csupán a szerződésszegésére alapított felmondás vonatkozásában értékelhető érdemi, a Cstv. 27.§ (2c) bekezdésének megfelelő vitatásnak, ám a később megindult büntetőeljárásban hozott bűnösséget megállapító büntetőítéletet követően e vitatás tárgytalannak tekinthető”. Levelünkben meghatározták, hogy az adós szerződésszegésére alapított felmondásból fakadóan milyen jogcímen milyen összegű követelést érvényesítenek, és nem voltak kötve a polgári jogi igényhez. Az adósnak pedig a levelük kézhezvételét követően módjában állt, hogy – a felmondás hatályosságát nem érintve – a követelést vitassa. Ezért semmi jelentősége nincs annak, hogy a büntetőeljárás során egyenértéki kamat, illetve kötbér címén nem támasztottak követelést. Másrészt, bár az adós 2020. június 23-i válaszlevele azt deklarálja, hogy a követelést „mind jogalapjában, mindösszezszerűségében vitatja”, valójában a levélben említett valamennyi, érdemi vitatásként értékelhető érv az adós szerződésszegő magatartásának kimentésére irányul, és a szerződésszegésre alapított felmondás joghatályával kapcsolatos. „A szerződésszegésre alapított felmondás hatályosságától független körülményre az adós e levélben nem hivatkozott. Ebből

következően, ha a szerződésszegésre alapított felmondást a jelen eljárás során joghatályosnak kell tekinteni, akkor ezen levél már nem értékelhető a hitelezői követelés érdemi vitatásának.”

[20] A fentiek miatt jogsértőnek tartották a tényállásból levont azon jogkövetkeztetést, hogy az adós 2020. június 23-i levele a Cstv. 27.§ (2c) bekezdésének megfelelő vitatásnak tekinthető, a későbbi büntetőeljárás pedig e vitatást nem érinti, így az a fizetéseképtelenség megállapításának abszolút akadályát képezi. Álláspontjuk szerint ugyanis nem hivatkozhat az adós a követelés jogalapjának korábbi vitatására, ha az adós egyszemélyes tulajdonosa és ügyvezetője az ellene folyamatban lévő büntetőeljárásban később olyan elismerő nyilatkozatot tett, amely a követelés jogalapjának elismeréseként értékelhető, és amely nyilatkozat alapján a büntetőbíróság jogerős ítélete a bűncselekmény elkövetését megállapította. Ennek oka önmagában az, hogy B. P. elismerő nyilatkozata a büntetőeljárás során is az adós képviselőjében tett cselekményére vonatkozott, márpedig az elismerő nyilatkozat megtételekor is B. P. volt az adós egyetlen ügyvezetője (és kizárólagos tulajdonosa), vagyis kizárható, hogy az adós B. P. elismerő nyilatkozatától függetlenül fenntarthatta volna a felmondást vitató korábbi nyilatkozatot. Másrészt jogsértő azért is a jogerős végzés, mert az elismerő nyilatkozat alapján a bűnösséget megállapító jogerős büntetőítélet született, így a továbbiakban semmilyen polgári eljárásban nem tehető vitássá a bűncselekmény elkövetése. A konkrét esetben viszont a bűncselekménynek mellőzhetetlen előfeltételét képezte az, hogy a vállalkozási szerződést az adós késedelmére alapítva jogszerűen mondták fel. E hivatkozásukat azonban a másodfokú bíróság válasz nélkül hagyta, holott a Pp. 264.§ (1) bekezdésére az eljárás során hivatkoztak.

[21] Hangsúlyozták, hogy az adós 2020. június 23-i levelében érdemben kizárólag a vállalkozási szerződés felmondásának megalapozottságát vitatta. Ezért megalapozatlannak tartották a jogerős végzésnek azt a megállapítását, hogy az adós a „levelében a felmondás jogalapján túl egyéb körülményeket is vitássá tett”, hiszen az adós által hivatkozottak kizárólag annak körében értékelhetők, hogy az adós a szerződésszegésével okot adott-e a szerződés felmondására. Tény, hogy a felmondás vitatása logikailag kiterjed a felmondás következtében érvényesíthető valamennyi igényre, a visszafizetni kért előlegén túl a megíúsulási kötbérre és az előleg kamatára is. Ám ettől még e levélben az adós a felmondás vitatásán túl sem a jogalapra, sem az összecszerűsége nézve nem fejt ki álláspontját, nem derül ki, hogy ha a felmondás mégis alapos, akkor miért nem, vagy miért eltérő összegben áll fenn tartozása. Ebből következően, ha helytálló az érvelésük abban, hogy B. P. beismerő vallomása és az arra alapított, bűnösséget megállapító büntetőítélet miatt a felmondás a továbbiakban már nem tehető vitássá, akkor az adós hivatkozott levele sem értékelhető a Cstv. 27.§ (2c) bekezdése szerinti vitatásnak.

[22] A másodfokú bíróság ezzel szemben tévesen arra alapította a döntését, hogy B. P. csak magánszemélyként, vádlottként ismerte el a büntetőjogi felelősségét, ezt a nyilatkozatát nem az adós képviselőjeként tette meg, a beismerése nem értelmezhető az adósra nézve kiterjesztően. A hitelezők, megismételve érvelésüket, hangsúlyozták, hogy az nem kétséges ugyan, hogy az adós az egyetlen tulajdonosától és az ügyvezetőjétől is elkülönülő jogalany. Ugyanakkor azt már figyelmen kívül hagyta a másodfokú bíróság, hogy B. P. elismerése nem magánszemélyként, hanem az ügyvezetői minőségében, vagyis az adós képviselőjeként elkövetett cselekményére vonatkozik, másrészt a korábbi vitatáskor, majd a későbbi beismerésekor is ő volt az adós egyetlen képviselője és tulajdonosa, azaz elviekben sem képzelhető el, hogy az adós egyidejűleg a B. P.-től eltérő nyilatkozatot tehetett volna. A büntetőeljárás kétségtelenül B. P. mint természetes személy ellen folyt, ettől függetlenül ő az

adós képviselőjében tett ugyanazon magatartását nem minősítheti egyidejűleg magánszemélyként jogszerűtlennek, az adós képviselőjeként pedig jogszerűnek. Ezért a későbbi beismerés a korábbi vitató nyilatkozat megváltoztatásának minősül, tekintet nélkül arra, hogy ezt a későbbi nyilatkozatot B. P. milyen eljárás keretében tette meg.

[23] A jogerős büntetőítélettel megállapított bűnösség még egyértelműbbé teszi az ügy jogi megítélését, hiszen a jelen eljárásban a Pp. 264.§ (1) bekezdése alapján nem lehet kétségbe vonni, hogy B. P. a bűncselekményt az elismert vádirati tényállással egyezően elkövette, vagyis „a közölt felmondás joghatályát sem lehet vitatottnak tekinteni”. Ezen érvelésekre és a Pp. 264.§ (1) bekezdésének a jelen eljárásra gyakorolt hatására a jogerős végzés indokolása nem tért ki, ezért az sérti a Pp. 346.§ (5) bekezdését is. A Pp. 264. § (1) bekezdésének megsértése kapcsán hivatkozott a Bszi 6. § (1) bekezdésnek a megsértésére is.

[24] Az adós felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[25] A Kúria a jogerős végzést a Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és a hivatkozott indokok alapján nem találta jogszabálysértőnek.

[26] A felülvizsgálati eljárásban a Kúriának elsőként abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy az adós vitatása megfelelt-e a Cstv. 27. (2c) bekezdésében meghatározott tartalmi követelményeknek.

[27] A Kúria megítélése szerint az adós 2020. június 23. napján kelt levelében foglaltakat a másodfokú bíróság helyesen értelmezte, és ennek alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felszámolási eljárás lefolytatása iránti kérelemben megjelölt követelést az adós a Cstv. 27. § (2c) bekezdésének megfelelő tartalommal, írásban, a hitelező 2023 áprilisi, majd júniusi fizetési felszólítását megelőzően vitatta, amire tekintettel az adós felszámolása nem rendelhető el. A Kúria ebben a kérdésben maradéktalanul egyetért az ítéletábra végzésének kifejtett indokaival. A felülvizsgálati kérelemmel támadott végzés helyes megállapításainak megismétlése nélkül a Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltak miatt az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek.

[28] A fenti kérdés megítélése során abból kell kiindulni, hogy a jelen eljárásban a hitelezők az adós felszámolásának alapjaként megjelölt valamennyi követelésüket (meghiúsulási kötbér, előleg, kamat) – a hitelezők által sem vitatottan – arra alapították, hogy az adóssal kötött építési szerződésüket felmondták.

[29] Az adós a felmondásra írt válaszlevelében kifejezetten és érdemben vitatta a felmondás jogszerűségét, ez pedig szükségképpen azt is jelenti, hogy a felszámolás iránti kérelemben megjelölt valamennyi követelést vitássá tette. A felmondás jogszerűségének a vitatása ugyanis önmagában vitatottá teszi a felmondás következtében érvényesíthető valamennyi igényt, így a felszámolási eljárás lefolytatása iránti kérelemben megjelölt, visszafizetni kért előlegen túl a meghiúsulási kötbért és az előleg kamatát is. Az adós annak is

érdemi indokát adta, hogy milyen okokból tartja a felmondást jogszerűtlennek. Ebből következően – a felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal ellentétben – „sem a jogalapra, sem az összecszerűsége nézve” nem kellett további érveket előadnia ahhoz, hogy az érdemi vitatás megállapítható legyen, így azt sem, hogy „ha a felmondás mégis alapos, akkor miért nem, vagy miért eltérő összegben áll fenn tartozása.”

[30] A másodfokú bíróság a következőket bírói gyakorlattal egyezően jutott arra a következtetésre, hogy a Cstv. 27. § (2c) bekezdése értelmében a Cstv. 27. § (2) bekezdés a) pontja szerinti esetekben akkor lehet az adós vitatását megállapítani, ha érdemben kétségbe vonja a fizetési kötelezettség jogcímét, fennállását, esedékességét, mértékét vagy összegét. A követelés vitatásának minősül minden olyan nyilatkozat, amelyben a kötelezett azt juttatja kifejezésre, hogy a hitelező követelését időlegesen vagy véglegesen nem teljesíti, akkor is, ha a fizetési felhívásban megjelölt összeget az adós a levelében külön nem említi meg. A vitatás megállapításához elegendő akár csupán a követelés esedékességének érdemi kétségbe vonása is (BH 2022. 77.). A Cstv. 27. § (2c) pontja szerinti felsorolást nem lehet szűkítően értelmezni, az is elegendő, ha az adós vitatása legalább az ott felsorolt okok egyikére vonatkozik, vagy egyébként a követelés vitatásának minősülő nyilatkozatot tartalmaz.

[31] A felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályok megsértése nélkül jutott a másodfokú bíróság ezért arra a következtetésre, hogy az adós nyilatkozatával az aktuálisan fennálló fizetési kötelezettségét teljes egészében kétségbe vonta, és ennek okát is egyértelműen előadta, mégpedig azt, hogy a felmondásra a saját felróható késedelme hiányában nem kerülhetett jogszerűen sor. Nyilatkozatának tartalma szerint, amint azt a másodfokú bíróság helytállóan megállapította, az adós azt juttatta kifejezésre, hogy nem fog fizetni, a felmondást jogszerűtlennek tartja, ami szükségszerűen és egyértelműen a felmondásra alapított valamennyi igény vitatását jelenti. Mindez pedig a hivatkozottak szerint a követelés érdemi vitatásának minősül.

[32] Az adós vitató nyilatkozatának tartalmi megítélésén, minősítésén, következtetésként annak az adós felszámolását kizáró jellegén a hitelezők felülvizsgálati eljárásban megismételt, alapvetően az adós ügyvezetőjével szemben folyamatban volt büntetőeljárás tényére, annak eseményeire és végeredményére alapított érvelése sem változtathat.

[33] A jogi személy adós a természetes személy tagjától – aki egyúttal az ügyvezetője is – elkülönülő jogalany. Előbbi jogalanyisága ugyanis a Ptk. 3:1. §-án, míg utóbbi a Ptk. 2.1. §-án alapul, vagyis egyértelműen eltérő entitások, így eltérő (egymástól különböző) alanyai a jogviszonyoknak is. A hitelezők által hivatkozott büntetőeljárásnak kizárólag B. P. volt az alanya, abban az adós semmilyen módon nem szerepelt. Következésképp az eljárás hatálya alatt az adós ügyvezetője kizárólag természetes személyként, mint terhelt tett, tehetett nyilatkozatot, nem pedig az adós képviselőjeként. Ezért egyetértett a Kúria a másodfokú bíróságnak azzal a következtetésével, hogy az eljárás során a magánszemély vádlottként megtett nyilatkozata nem tekinthető a jogi személy adós képviselőjében tett jognyilatkozatnak. Ezen nem változtat az sem, hogy a korábbi vitató nyilatkozat megtételekor, majd a későbbi terhelti beismerésekor is ő volt az adós egyetlen képviselője és tagja. Az előbbi nyilatkozatát ugyanis egyértelműen az adós képviselőjében, míg az utóbbit természetes személyként, büntetőeljárás alá vont terheltként tette. Téves ezért a hitelezőknek az az érvelése, hogy B. P. az utóbb, a büntetőeljárás során megtett nyilatkozatával megváltoztatta volna az adósnak, mint jogi személynek a hitelezői felmondás

jogszerűtlenségét állító, és az erre alapított pénzkövetelés teljesítését visszautasító nyilatkozatát.

[34] Nem sérti az adós ügyvezetőjével, mint természetes személlyel szemben meghozott jogerős büntetőítélet miatt a jogerős végzés a Pp. 264. § (1) bekezdését és a Bszi 6. § (1) bekezdését sem.

[35] Ezzel kapcsolatban a Kúria hangsúlyozza, hogy az adós fizetéseképtelenségének megállapítására irányuló eljárásban a bíróság – a szabályozás jellegéből, azaz a fizetéseképtelenség megállapításának törvényi szabályaiból következően – nem folytat a kérelem alapját képező követelés megalapozottsága vonatkozásában érdemi vizsgálatot, hanem kizárólag a fizetéseképtelenség megállapításának törvényi feltételeit vizsgálja, amint az a Cstv. 27. (2c) bekezdés utolsó mondatából is egyenesen következik. Emiatt a felszámolási ügyekben eljáró bíróság nem foglal állást arról, hogy a hitelezők pénzkövetelését lejárttá tevő felmondás jogszerű-e, maga a pénzkövetelés jogalapjában, illetve összecszerűségében megalapozott-e, illetve hogy az egyébként a Cstv. 27. (2c) bekezdésében foglaltaknak megfelelő tartalommal és időben megtett vitató nyilatkozat érdemben helytálló-e, ténybeli hivatkozásait tekintve megfelel-e a valóságnak. Ezek a kérdések a felek közötti jogvita érdemi, azaz polgári perre tartozó kérdései. Mindezekből következően a fizetéseképtelenség megállapítása iránti kérelem elbírálása során a korábban jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi jogkövetkezményeiről sem foglal érdemben állást a bíróság, vagyis fogalmilag kizárt, hogy bármilyen érdemi megállapítást tegyen az elítélt terhére rótt bűncselekménnyel kapcsolatban.

[36] Helytállóan, a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályi rendelkezések megsértése nélkül állapította meg ezért a másodfokú bíróság, hogy a követelést az adós a Cstv. 27. § (2c) bekezdésében foglaltaknak megfelelő tartalommal, írásban, a hitelezők Cstv. 27. § (3) bekezdése szerinti fizetési felszólítását megelőzően vitatta, amire tekintettel az adós felszámolása nem rendelhető el.

[37] Alaptalanul állították a hitelezők a Pp. 346. § (5) bekezdésének megsértését is. A jogerős végzés indokolása kielégítő magyarázatot ad arra, hogy milyen tények és érvek alapján állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a jelen esetben az adós fizetéseképtelenségének megállapításához szükséges, a Cstv. 27. § (2) bekezdés a) pontjában írt konjunktív feltételek miért nem állnak fenn. Az elfoglalt álláspontjából pedig – a fentiekben már részletezettek szerint – következik, hogy a hitelezői érveléssel ellentétben nem találta alaposnak a Pp. 264. § (1) bekezdésére történt hivatkozást, ami a már kifejtetteknek megfelelően a jelen eljárásban eleve nem foghatott helyt.

[38] A Kúria hangsúlyozza azt is, hogy a peres eljárások tekintetében a bíróságok indokolási kötelezettségére nézve számos alkotmánybíróági határozat állást foglalt már, amely megfelelően irányadónak tekinthető a bírósági nemperes eljárásokat illetően is. Az Alkotmánybíróóság gyakorlata szerint az indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye azt a minimális elvárást fogalmazza meg a bírói döntésekkel szemben, hogy a bírósági eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és annak értékeléséről határozatában számot adjon. Az Alkotmánybíróóság a 3354/2020. (X. 14.) AB határozat [25] pontjában és a 3169/2019. (VII.

10.) AB határozat [32] pontjában kifejtette, a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolásának kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása.

[39] A kifejtettek értelmében a Kúria a jogerős végzést a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[40] A hitelezők felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a Cstv. 6. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 405. § (1) bekezdése és 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83. § (5) bekezdése alapján a saját felülvizsgálati eljárási költségeiket viselni kötelesek, míg az adós felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő, következésképpen az eljárási költségét sem számította fel, emiatt arról a Kúria sem dönthetett [Pp. 81. §, 82. § (3) bekezdés].

[41] A végzés ellen a felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

[42] A Kúria tárgyaláson kívül hozta meg határozatát.

A döntés elvi tartalma

Az adós fizetéseképtelenségének megállapítására a Cstv. 27. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem kerülhet sor, ha a hitelező követelését kellő időben vitatta. A felmondásra alapított, és azzal lejárttá tett követelés vitatását jelenti a felmondás jogszerűségének vitatása, ami egyúttal a felmondásra alapított valamennyi követelés jogalapjának és esedékességének az érdemi kétségbe vonása is.

Budapest, 2025. február 25.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Bajnok István s.k. előadó bíró, Dr. Gáspár Mónika s.k. bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró, Dr. Zumbók Péter s.k. bíró